

Springlek,
polska efter fadern, soldaten Lars Olsson Sjungare,
upptecknad efter sonen Sjungar Lars Larsson 1826-1910, Hammarsbyn, Lima
Ur Nils Andersson, "Svenska låtar", Dalarna

695. P O L S K A

Springlek

A - bas.

$\text{♩} = 144$

Här gäller samma anmärkning som vid föregående låt. Valla Erik Samuelsson spelar polskan i *c*-moll. (Se n:r 732). Både Sjungar Lars' och Samuelssons versioner utgöra tydligen varianter till »Strömkarlen spelar». Jämför även n:r 179 h. I och n:r 582 h. II.

Polskan spelades även på norska sidan, där Sjungar Lars' fader skulle ha lärt den.

Denne Sjungare var en lika framstående jägare och skidlöpare som han var duktig spelman. Sålunda hade han en gång, då han blivit anmodad att spela på ett bröllop i Transtrand, farit på skidor den tretton mil långa vägen till Elverum i Norge och åter för att köpa strängar till sin fiol, och därtill använt så kort tid, att det förut skulle ha ansetts som utförbart. »Uti alla sina företag var Sjungare hastig», berättar en krönikör från hans hemtrakt, »jämväl då han skulle spisa den mat som lades framför honom; då gick hans mun som på ett hungrigt får som står i gröngräset.»

Då det gällde att spela på bröllopet var han outtröttlig; han kunde hålla på dygnet om och gjorde endast uppehåll då han skulle äta. Bortåt midnattstiden, då han kände sig sömnig och ögonlocken hotade att falla tillhopa, kunde det ibland hända att han tog sig en liten tupplur under det han spelade. När han då börjat en polska, och de dansande voro i full gång, kunde han glida in i en lätt slummer under det han helt automatiskt fortsatte att spela låten ända tills de dansande tröttnat och upphört med dansen, då Sjungare vaknade och tog upp en ny låt. Sin uppgift som spelman tog han mycket allvarligt och höll alltid god ordning där dans pågick. Till den ändan brukade han medföra en kraftig käpp, med vilken han ingrep om ordningen på något sätt stördes bland de dansande.

(O. A.)